Категорія справи № **752/6718/22: Кримінальні справи (з 01.01.2019); Злочини проти основ національної безпеки України; Державна зрада.**
Надіслано судом: **11.05.2026.** Зареєстровано: **12.05.2026.** Забезпечено надання загального доступу: **13.05.2026.**
Номер судового провадження: **1-кп/752/564/26**
Номер кримінального провадження в ЄРДР: **42016000000002583**

Справа № 752/6718/2

Провадження № 1-кп/752/564/2

В И Р О К

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

08 травня 2026 року м. Київ

Голосіївський районний суд м. Києва у складі колегії суддів:

головуючого - судді ОСОБА_1 ,

при секретарі - ОСОБА_2 ,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в порядку спеціального судового провадження за відсутності обвинуваченої (in absentia) об`єднане кримінальне провадження внесене до ЄРДР за № 42016000000002362, №12022010000000058, відносно **ОСОБА_3 ,** ІНФОРМАЦІЯ_1 , уродженки м. Міньяр Челябінської області російськ федерації, громадянки України, що має вищу освіту, раніше несудимої, відомі адреси реєстрації: АДРЕСА_1 , проживання: АДРЕСА_2 , колишня суддя Апеляційного суду АР Крим, ідентифікаційний номер 2008214646 раніше не судима,

обвинуваченої у вчиненні кримінальних правопорушень, передбаченого ч. 1 ст. 111, ч. 1 ст. 438 КК України,

за участі сторін кримінального провадження:

прокурорів - ОСОБА_4 , ОСОБА_5 , ОСОБА_6 , ОСОБА_7 , ОСОБА_8 ,

захисника - ОСОБА_9 ,

встановив:

ОСОБА_3 , маючи умисел на державну зраду, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності України, а саме: надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України та на порушення законів та звичаїв війни що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, вчинила кримінальні правопорушення за наступних обставин.

Відповідно до вимог ч. 2 ст. 19, ст. 68 Конституції України, органи державної влади, їх посадові особи зобов`язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Кожен зобов`язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 5, ч. 1 ст. 72, ст. 73 Конституції України передбачено, що Україна є республікою. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами. Питання про зміну території України вирішується виключно всеукраїнськи референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їх повноважень, встановлених Конституцією України.

Крім того, ч. 2 ст. 72 Конституції України передбачено, що всеукраїнський референдум проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тися підписів у кожній області.

Відповідно до ч. 1 ст. 65 Конституції України, захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов`язком громадян України.

Згідно ч. 1 ст. 125 Конституції України, судоустрій в Україні будується за принципами територіальності та спеціалізації і визначається законом.

Частиною 2 ст. 125 Конституції України визначено, що суд утворюється, реорганізовується і ліквідовується законом, проект якого вносить до Верховної Ради України Президент України після консультацій з Вищою радою правосуддя.

Незважаючи на це, у приміщенні Верховної Ради АР Крим 06.03.2014, у порушення ч. 3 ст. 2, ст. 72, ст. 73, п. 2 с. 1 ст. 85, ст. 132 Конституції України та п. 2 с. 3 ст. 3 ст.ст. 18, 27 Закону України «Про всеукраїнський референдум», депутатами Верховної Ради АР Крим прийнято незаконну постанову №1702-6/14 «О проведени общекрымского референдума», в якій визначено дату такого волевиявлення - 16.03.2014, на яке виносилося питання про входження АР Крим та м. Севастополя до складу Російської Федерації на правах суб`єкта федерації.

Відповідно до зазначеної постанови 16.03.2014 на території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя проведено незаконний референдум, результатом якого стала тимчасова окупація території АР Крим і міста Севастополя, а також їх входження до складу Російської Федерації на правах суб`єкта федерації.

Результати «референдуму» не визнані жодною країною світу, крім Російської Федерації. Відповідно до п. 5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 68/262 від 27.03.2014 «Територіальна цілісність України», проведений 16.03.2014 в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі референдум не маючи законної сили не може бути осново для будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим або м. Севастополя.

Також, в пункті 1 вказаної Резолюції зазначено, що Генеральна Асамблея ООН підтверджує свою прихильність суверенітету, політичної незалежності, єдності і територіальної цілісності України в її міжнародно-визнаних кордонах.

У подальшому, 17.03.2014 депутатами Верховної Ради АР Крим прийнято постанову № 1745-6/14 «О независимости Крыма», згідно з якою на підставі, так званої, «Декларації про незалежність Республіки Крим», прийнятої на позачерговому пленарному засіданні Верховної Ради АР Крим 11.03.2014 та позачерговому пленарно засіданні Севастопольської міської ради 11.03.2014, створено нелегітимне державне утворення «Республика Крым».

Крім того, Верховною Радою АР Крим ухвалено постанову №1748-6/14 від 17.03.2014 «О правоприемстве Республики Крым», пунктом 1 якої передбачено, що «с момента провозглашения Республики Крым как независимого суверенного государства высшим органом власти Республики Крым является Государственный Сов Республики Крым парламент Республики Крым в депутатском составе шестого созыва Верховной Рады Автономной Республики Крым на срок полномочий до сентября 2015 года».

Надалі, 18.03.2014 між Російською Федерацією та представниками нелегітимного державного утворення «Республика Крым» ОСОБА_10 , ОСОБА_11 , ОСОБА_12 підписано договір про входження території АР Крим та м. Севастополя до складу Російської Федерації.

В подальшому з метою забезпечення режиму окупації та придушення спротиву проукраїнського населення Криму прийнято ряд «законів та підзаконних нормативних актів», відповідно до яких слідчі, прокурори та судді підпорядковуються своїм керівникам по висхідній лінії відповідної гілки влади так званої «Республіки Крим», щ входить у склад Російської Федерації.

Так, відповідно до ч. 2 ст. 13 «О судебной системе Российской Федерации» від 31.12.1996 №1-ФКЗ: Порядок наділення повноваженнями голів, заступників голів, інших суддів касаційних судів загальної юрисдикції, апеляційних судів загальної юрисдикції, верховних судів республік, окружних, обласних судів, судів міст федерально значення, судів автономної області і автономних округів, районних судів, військових і спеціалізованих судів, арбітражних судів округів, арбітражних апеляційних судів, арбітражних судів суб`єктів Російської Федерації і спеціалізованих арбітражних судів встановлюється відповідним федеральним конституційним законом і федеральни законом про статус суддів.

Відповідно до ч. 5 ст. 6 Закону Російської Федерації від 26.06.1992 №3132-1 зі змінами та доповненнями «О статусе судей в Российской Федерации» - президент Російської Федерації в двомісячний термін з дня отримання необхідних матеріалів призначає суддів федеральних судів, а кандидатів у судді Верховного суду Російськ Федерації представляє для призначення раді федерації федеральних зборів Російської Федерації або відхиляє подані кандидатури, про що повідомляється голові Верховного суду Російської Федерації.

Водночас, згідно зі ст. 86 «Конституції «Республики Крым»:

1. Правосуддя в Республіці Крим здійснюється тільки судом.

2. У Республіці Крим діють федеральні суди і мирові судді. Повноваження, порядок утворення та діяльності федеральних судів визначаються законодавством Російської Федерації.

3. З ініціативи Державної Ради Республіки Крим, узгодженої з верховним судом Російської Федерації, в Республіці Крим можуть утворюватися судові ділянки і посади мирових суддів відповідно до законодавства Російської Федерації і законодавства Республіки Крим.

4. Статус, повноваження, порядок і гарантії діяльності суддів визначаються федеральним законом, а по відношенню до мирових суддів - також законом Республіки Крим.

Окрім того, 20.03.2014 державною думою Російської Федерації прийнято «Федеральний конституційний закон» від 21.03.2014 за №6-ФКЗ «О принятии в Российскую Федерацию Республики Крым и образовании в составе Российской Федерации новых субъектов Республики Крым и города федерального значения Севастополя».

Вищезазначене свідчить про проведення представниками Російської Федерації та її федеральних органів підривної діяльності проти України.

Здійснюючи підривну діяльність проти України, представники суддівського корпусу та інших органів державної влади іноземної держави утворили на окупованій території України федеральні органи державної влади, місцевого самоврядування, правоохоронні органи та судову систему Російської Федерації з метою зміцнення т посилення заходів тимчасової окупації території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя.

Відповідно до п. 1 ст. 9 «Федерального конституційного» закону від 21.03.2014 №6-ФКЗ «О принятии в Российскую Федерацию Республики Крым и образовании в составе Российской Федерации новых субъектов Республики Крым и города федерального значения Севастополя» протягом перехідного періоду на територіях Республік Крим і міста федерального значення Севастополя з урахуванням їх адміністративно-територіального поділу, встановленого відповідно законодавчим (представницьким) органом державної влади Республіки Крим і законодавчим (представницьким) органом державної влади міста федерального значення Севастополя, створено суд Російської Федерації (федеральні суди) відповідно до законодавства Російської Федерації про судову систему.

Пунктом 2 статті 9 вказаного закону передбачено, що громадяни, які заміщають посади суддів судів, що діють на територіях Республіки Крим та міста федерального значення Севастополя на день прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим і утворення в складі Російської Федерації нових суб`єктів, мають переважне право н заміщення посади судді в судах Російської Федерації, що створюються на цих територіях, і при наявності у них громадянства Російської Федерації, а також за умови їх відповідності іншим вимогам, що пред`являються законодавством Російської Федерації про статус суддів до кандидатів на посади суддів. Конкурсний відбір н заміщення посади судді в зазначених судах здійснюється вищою кваліфікаційною колегією суддів Російської Федерації.

Створення та діяльність органів іноземної держави, у тому числі судової системи, на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя призвели до заходів посилення тимчасової окупації невід`ємної території України.

В той же час, Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014, зокрема ст.ст. 1-3 визначено, що сухопутна територія Автономної Республіки Крим та міста Севастополя є тимчасово окупованою внаслідок збройної агресії Російської Федерації 20.02.2014.

Генеральна Асамблея ООН своєю Резолюцією 71/205 від 19.12.2016 «Положення в області прав людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі (Україна)» засудила тимчасову окупацію Російською Федерацією частини території України - Автономної Республіки Крим та міста Севастополя.

В подальшому, Резолюціями 72/190 від 19.12.2017, 73/194 від 17.12.2018 та 74/168 від 18.12.2019 «Положення в області прав людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі (Україна)», Генеральна Асамблея ООН вчергове засудила нинішню тимчасову окупацію Російською Федерацією частини території України Автономн Республіки Крим та міста Севастополя.

Як зазначено вище, сам факт окупації засуджений, як міжнародною спільнотою, так і законодавством України, та був широко висвітлений в офіційних виданнях та медійному просторі.

Також, відповідно до статті 64 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 (далі - Конвенція) кримінальне законодавство окупованої території залишається чинним, за винятком випадків, коли дія його скасовується або призупиняється окупаційною державою, якщо це законодавство становить загрозу безпе окупаційної держави або є перешкодою виконання цієї Конвенції. Враховуючи згадане вище, та з огляду на необхідність забезпечення ефективного судочинства, суди окупованої території продовжуватимуть виконувати свої функції стосовно розгляду правопорушень, визначених цим законодавством.

У контексті окупації Криму Російська Федерація, як окупаційна держава, не мала права втручатися у порядок здійснення правосуддя українськими судами.

Проте, Федеральним Законом РФ №154-ФЗ від 23.06.2014 «О создании судов Российской Федерации на территориях Республики Крым и города федерального значения Севастополя и о внесении изменений в отдельные законодательные акты Российской Федерации» створено систему судів на території Республіки Крим, зокре незаконно створено «Верховный суд Республики Крым».

Реалізовуючи свій злочинний умисел, направлений на вчинення державної зради, з метою заподіяння шкоди територіальній цілісності України та становлення і зміцнення окупаційної влади, сприяння окупаційним органам влади у придушенні спротивів окупації півострова з боку громадян України на території Автономної Республі Крим та у впровадженні практики переслідування осіб, що перебувають під захистом в порушення вимог ст. 65 Конституції України, якою передбачено обов`язок громадян України захищати, незалежність та територіальну цілісність України, порушуючи присягу судді в частині неупередженого, незалежного, справедливого т кваліфікованого здійснення правосуддя від імені України, керуючись принципом верховенства права, підкоряючись лише закону, та не вчинення дій, що порочать звання судді або підривають авторитет правосуддя, ОСОБА_3 , будучи суддею та відповідно до Постанови Верховної Ради України № 2584-IV від 19.05.2005 займаючи посад судді апеляційного суду АР Крим, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань, життєвого та професійного досвіду для розуміння факту здійснення підривної діяльності проти України представниками у тому числі незаконно утворених судових органів та органів державної влади Російської Федерації та неможливість відправлен правосуддя на підставі законодавства іноземної держави, бажаючи допомогти в проведенні цієї підривної діяльності та зробити свій особистий внесок в утворення та функціонування в АР Крим системи незаконних судових органів Російської Федерації, вчинив дії щодо надання допомоги у здійсненні підривної діяльності проти Україн

Зокрема, достовірно знаючи про тимчасову окупацію Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя ОСОБА_3 , будучи громадянкою України, в порушення вимог Конституції та законів України, маючи тривалий стаж роботи суддею, а тому достовірно знаючи, розуміючи т усвідомлюючи незаконність дій Верховної Ради АР Крим та Російської Федерації щодо приєднання території АР Крим та м. Севастополя до складу Російської Федерації, усвідомлюючи, що так званий «Верховный суд Республики Крым» відповідно до положень ст. 64 Конвенції є незаконно створеним органом, діючи добровільно т умисно на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності України, бажаючи допомогти іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України, з метою зміцнення та посилення заходів тимчасової окупації території АР Крим, діючи в інтересах Російської Федерації, перебуваючи в м. Сімферопол упродовж березня - квітня 2014 року продовжила роботу у складі незаконного органу судової влади Російської Федерації на території АР Крим на посаді так званих «громадян, які заміщають посади суддів судів, що діють на територіях Республіки Крим та міста федерального значення Севастополя», внаслідок чого у подальшому, Указо Російської Федерації № 786 від 19.11.2014 була призначена на посаду заступника голови так званого «Алуштинского городского суда», чим надала допомогу представникам іноземної держави у переході судової системи України, яка діяла на території півострова Крим, на відправлення правосуддя відповідно до ч. 5 ст. 9 «Федерального Конституційного Закону» Російської Федерації № 6-ФКЗ «Про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим та утворення в складі Російської Федерації нових суб`єктів Республіки Крим та міста федерального значення Севастополя» та на підставі законодавства іноземної держави - Російської Федерації.

Допомога ОСОБА_3 іноземній державі та її представникам у переході судів АР Крим на відправлення правосуддя на підставі законодавства іноземної держави - Російської Федерації, сприяння окупаційним органам влади у придушенні спротивів окупації півострова з боку громадян України на території Автономної Республіки Крим т допомога у впровадженні практики переслідування осіб, що перебувають під захистом призвели до забезпечення належного функціонування незаконно створених судових органів та посилили заходи тимчасової окупації півострова.

Крім того, встановлено, що внаслідок збройної агресії з боку російської федерації із 20.02.2014 на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя військовослужбовцями збройних сил російської федерації встановлено ефективний контроль, як над територією Кримського півострову, так і за діяльністю розташованих та органів влади, чим фактично здійснено тимчасову окупацію вказаної території України.

При цьому, відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» № 1207-VII від 15.04.2014, тимчасово окупована Російською Федерацією територія України (далі - тимчасово окупована територія) є невід`ємною частиною території України, н яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України. А відповідно до абз. 3 ч. 2 ст. 1 вказаного Закону Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року.

В порушення ст. ст. 42, 43 "Положення про закони і звичаї війни на суходолі" що є додатком до Гаагської конвенції "IV Конвенція про закони і звичаї війни на суходолі" від 18.10.1907 Російська Федерація використовуючи фактичний контроль над органами місцевої влади прийняла нові закони та утворила власні судові і правоохорон органи.

Для забезпечення роботи незаконно створених судових органів, згідно з Указом Президента російської федерації № 786 від 19.12.2014, на посаду «заместителя председателя Алуштинского городского суда Республики Крым» призначено громадянку України ОСОБА_3 , яка до цього займала посаду судді апеляційного суду Автономн Республіки Крим.

ОСОБА_3 , будучи наділена окупаційною владою повноваженнями судді, діючи умисно, всупереч вимогам ст.ст.2, 47, 49 Конвенції (IV) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 (далі по тексту Конвенція (IV), достовірно знаючи, що внаслідок збройної агресії Російською Федерацією тимчасово окуповано територі Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, розглянула справу про адміністративне правопорушення, відповідальність за яке передбачена ст. 18.8 ч. 1.1 Кодексу про адміністративні правопорушення Російської Федерації, щодо ОСОБА_13 який, згідно з матеріалами справи наданими "суду", допустив порушення правил в`їзду аб перебування на території Російської Федерації.

Будучи професійним суддею, яка досконало володіє чинним законодавством України, частиною якого є чинні міжнародні договори, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, ОСОБА_3 розуміла, що ОСОБА_13 , відповідно до ст. 3 Конвенції (IV) перебуває під захистом як громадянин України, що проживає н тимчасово окупованій російською федерацією території України.

Незважаючи на це, а також те, що згідно зі ст. 47 Конвенції (IV) жодні додаткові дозволи РФ чи інші документи для проживання на ТОТ АР Крим та м. Севастополь за національним законодавством України та нормами міжнародного гуманітарного права вищевказаним громадянам України не потрібні та, що ОСОБА_13 , як особа, щ перебуває під захистом Конвенції не може бути позбавлений, у будь-якому випадку або будь-яким способом, переваг цієї Конвенції. ОСОБА_3 діючи умисно з метою примусового переміщення, шляхом видворення ОСОБА_13 за межі тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим, 05.05.2015 в приміщен «Алуштинского городского суда Республики Крым», що розташований за адресою: ТОТ АР Крим, м. Алушта, вул. Леніна, буд. 23, за результатами розгляду протоколу про адміністративне правопорушення, складеного щодо ОСОБА_13 , постановила рішення №5-759/2015 про визнання його винним.

При цьому, під час розгляду справи достовірно встановлено, що ОСОБА_13 , є громадянином України, особа якого в суді підтверджена паспортом громадянина України, проживав на території Автономної Республіки Крим із 2007 року і після тимчасової окупації Кримського півострову російською федерацією питанням отриман російського громадянства не займався. Незважаючи на це, ОСОБА_3 грубо порушуючи вимоги ст. 49 Конвенції (IV), згідно з якою заборонені, незалежно від їх мотиву насильницькі переміщення, прийняла рішення про накладення на ОСОБА_13 адміністративного стягнення у вигляді штрафу у розмірі 2000 російських рублів т адміністративного видворення за межі РФ (Криму) шляхом контрольованого самостійного виїзду за межі РФ (Криму).

Враховуючи викладене, а також те, що відповідно до ст. 147 Конвенції (IV) незаконне переміщення (переведення) особи, яка перебуває під захистом, є одним із серйозних порушень цієї Конвенції (IV), ОСОБА_3 постановивши рішення про видворення громадянина України ОСОБА_13 за межі тимчасово окупованої територ Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, допустила порушення вимог ст.ст. 3, 47, 49 та 147 Конвенції (IV) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949.

Суд дійшов висновку про доведеність вини обвинуваченої ОСОБА_3 у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111, ч. 1 ст. 438 ч. 1 КК України, а саме у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності України: надан іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України та порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України.

Обвинувачена ОСОБА_3 будучи належним чином повідомленою про розгляд кримінального провадження стосовно неї, відповідно до вимог ст. 323 КПК України, в судові засідання не з`явилась, заяв чи клопотань не подавала, показань суду не надала, у зв`язку з чим судовий розгляд у межах даного кримінального проваджен здійснювався за відсутності обвинуваченої (in absentia) з обов`язковою участю захисника, який був забезпечений державою.

Так, ухвалою Голосіївського районного суду м. Києва від 05.04.2023 об`єднано кримінальне провадження № 42016000000002583 (справа № 752/6718/22 провадження №: 1-кп/752/1017/23) відносно ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , обвинуваченої за ч. 1 ст. 111 КК України із кримінальним провадженням № 12022010000000058 (справа 752/11615/22 провадження №: 1-кп/752/1131/23) відносно ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , обвинуваченої за ч. 1 ст. 438 КК України.

Ухвалою Голосіївського районного суду м. Києва від 12.06.2023 задоволено клопотання прокурора про здійснення спеціального судового провадження стосовно обвинуваченої ОСОБА_3 у об`єднаному кримінальному провадженні за обвинувальними актами №№ 42016000000002583, 12022010000000058.

Розгляд об`єднаного кримінального провадження за відсутності обвинуваченої (in absentia) відповідає загальним засадам кримінального провадження з урахуванням особливостей, встановлених законом, та не суперечить прецедентній практиці Європейського суду з прав людини, згідно з рішенням якого від 24.05.2007 у справі «Да Л Домингеш Ферейра проти Бельгії» судове засідання за відсутності підсудного не суперечить вимогам ст. 6 Конвенції, якщо останній зможе згодом домогтися нового судового рішення за його участю, в якому містилася б оцінка висунутих проти нього обвинувачень за фактичними і юридичними обставинами справи.

Суд вважає, що наявні в матеріалах об`єднаного кримінального провадження документи свідчать про те, що обвинувачена мала підстави усвідомлювати, що проти неї розпочаті кримінальні провадження, вона отримувала чи мала б отримати оголошені підозри, відповідні виклики та пред`явлене обвинувачення за двома кримінальни правопорушеннями, мала можливість бути обізнаним з усіма своїми правами, в тому числі, на захист та доступ до правосуддя. Відтак, держава Україна під контролем сторони захисту та суду використала всі можливості для того, щоб обвинувачена мала право під час судового провадження в об`єднаному кримінальному провадженні, мінімум на такі гарантії: а) бути терміново і докладно повідомленим мовою, яку вона розуміє, про характер і підставу обвинувачення; б) мати достатній час і можливості для підготовки свого захисту, обрати самим захисника; в) бути засудженою в її присутності і захищати себе особисто або за посередництвом обраного нею захисник бути повідомленою про це право і мати призначеного захисника безплатно. Така ситуація узгоджується із взятими на себе зобов`язаннями, яких повинна дотримуватися держава Україна з тим, щоб забезпечити реальне використання права, яке гарантується статтею 6 Європейської Конвенції з прав людини та ст. 14 Міжнародного пакт про громадянські і політичні права. Натомість, обвинувачена скористалася своїми правами на власний розсуд за відсутності будь-яких перешкод для їх реалізації на території України та з боку останньоє. Вказані висновки ґрунтуються і на правовій позиції Європейського суду з прав людини (справа «Колоцца проти Італії» від 12.02.198 «Шомоді проти Італії» від 18.05.2004 та ін.), за якою суд при розгляді справи в порядку спеціального судового провадження зобов`язаний обгрунтувати, чи були здійснені всі можливі, передбачені законом, заходи щодо дотримання прав обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя.

Ухилення обвинуваченої від правосуддя суд оцінює як реалізацію невід`ємного права на свободу від самозвинувачення чи самовикриття (підпункт «g» пункту 3 статті 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ст. 63 Конституції України), як одну з ключових гарантій презумпції невинуватості.

Захисник просила закрити кримінальне провадження, так як не встановлені достатні докази для доведення винуватості обвинуваченої ОСОБА_3 в суді під час розгляду справи № 752/6718/22 і вичерпані можливості їх отримати, а також не перевірені обставини, які виключають кримінальну відповідальність обвинуваченої. Посилала на те, що позиція сторони обвинувачення, щодо переходу на біг ворога в виді свідомого, добровільного й без примусу подання ОСОБА_3 документів для отримання громадянства РФ та зайняття посади судді цієї країни є таким, що ґрунтується на припущенні. Будь які дії, які вчинені ОСОБА_3 вчинені для усунення реальної небезпек що безпосередньо виражалась в політичній та соціальній обстановці на окупованій території, у психологічному впливі на громадян України та життєвих прикладів жорстокого поводження з громадянами України, позбавлення права на справедливий суд, свободу пересування, свободу вираження поглядів, свободу думки, совісті і рели та саме головне права на ефективний засіб правового захисту на території України, яка окупована іншою державою - російською федерацією. Захист вважав, що ОСОБА_3 діяла в стані крайньої необхідності, тобто для усунення небезпеки, для свого життя та здоров`я, що безпосередньо їй загрожувала. Навіть якщо ОСОБА_3 набул громадянство іншої держави в добровільному порядку, це є підставою для позбавлення її громадянства України, а отже вона перестає бути суб`єктом кримінального злочину - державної зради. Питання працевлаштування на окупованих територіях згідно з міжнародним гуманітарним правом має всі ознаки примусу, так як через складн обставини окупації, українці можуть бути змушені працювати на Росію за відсутності альтернатив. Відсутність заяви про звільнення ОСОБА_3 з посади судді України в уповноваженого органу не свідчить про те, що вона не намагалась таку заяву подати. 25 червня 2024 року Європейський суд з прав людини публічно оголосив рішен по суті міжержавної справи «Україна проти Росії (щодо Криму)» за заявами №№ 20958/14 та 38334/18. Звертаю увагу суду, вказаним судовим рішенням не встановлено фактів примусової депортації громадян України з території АРК Крим та м. Севастопіль. Отже, явно політичного рішення окупаційною владою рф щодо депортації розумінні ст. 8 Римського статуту (Воєнні злочини) не було.

Зважаючи на специфіку спеціального судового провадження (ст. 323 ч. 3 КПК України), суд, зберігаючи неупередженість та безсторонність, надає особливого значення охороні прав та законних інтересів обвинуваченого як учасника кримінального провадження, яке відбувається за його відсутності, забезпеченню повного т неупередженого судового розгляду з тим, щоб до обвинуваченого була застосована належна правова процедура в контексті приписів ст. 2 КПК України з дотриманням всіх загальних засад кримінального провадження з урахуванням особливостей, встановлених виключно законом. Ці особливості вимагають від суду прискіпливої оцін кожного поданого доказу обвинувачення, відтак поріг вимогливості до доказування у даному випадку має бути підвищений.

Судом визнано загальновідомим, і таким, що не потребує доказування в межах даного провадження, що тимчасова окупація з боку РФ частини території України - АР Крим, яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20.02.2014, а також анексія з боку РФ цієї частини терито України є загально відомими фактами, які за хронологією подій: а) констатовані нормативними, хоча і засудженими з точки зору міжнародного права, актами РФ, а також «нормативними актами» самопроголошених суб`єктів на території України в АР Крим, законність яких не визнається державою Україна, проте прийнятих судом даному випадку до уваги, оскільки вирішується питання про відповідальність за вчинення злочинів, внаслідок яких були прийняті такі акти; б) встановлені національними нормативно-правовими актами, які є обов`язковими для застосування на території України; в) засуджені міжнародними актами колективного реагування, - а відтак факти не потребують окремого судового доведення.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил РФ на території України» від 01.03.2014 №48-СФ за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокується на території України (АР Крим надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

06.03.2014 Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України № 261/2014 від 07.03.2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14.03.2014 визна неконституційною.

11.03.2014 Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14.03.2014 №296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України №3-рп/2014 ві 20.03.2014 визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15.03.2014 №891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17.03.2014 представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову №1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» «Державна рада Республіки Крим».

18.03.2014 «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб`єктів, який вже 19.03.2014 рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20.03.2014 його ратифікувала більшіст голосів Держдума РФ, а 21.03.2014 - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ, відтак цей «Договір» набрав чинності 21.03.2014.

21.03.2014 прийнятий Закон РФ №6-ФКЗ, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб`єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону РФ ф №6-ФКЗ).

11.04.2014 «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб`єкта РФ.

Верховною Радою України 15.04.2014 прийнято Закон України №1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон №1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законам України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупован територіями України внаслідок збройної агресії з боку РФ.

Крім того, Верховною Радою України 21.04.2015 прийнято Постанову №337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії РФ та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку РФ на території АР Крим 20.02.2014, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконно анексією цієї частини території України.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27.03.2014 №68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16.03.2014, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19.12.2016 №71/205 та від 19.12.2017 №72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17.12.2018, «Ситуація правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22.12.2018 послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку РФ внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання її анексії.

Вказані та інші аналогічні за оцінками вказаних подій резолюції Генеральної Асамблеї ООН, Закон України №1207-VII, постанови Верховної Ради України є нормативно-правовими актами, що становлять частину законодавства України, на підставі якого суд приймає рішення у справі.

Так, доказами в кримінальному провадженні, в розумінні ст. 84 КПК України, є фактичні дані, отримані у передбаченому цим Кодексом порядку, на підставі яких слідчий, прокурор, слідчий суддя і суд встановлюють наявність чи відсутність фактів та обставин, що мають значення для кримінального провадження та підлягают доказуванню. Процесуальними джерелами доказів є показання, речові докази, документи, висновки експертів.

Належними, відповідно до ст. 85 КПК України, є докази, які прямо чи непрямо підтверджують існування чи відсутність обставин, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні, та інших обставин, які мають значення для кримінального провадження, а також достовірність чи недостовірність, можливість чи неможливіс використання інших доказів.

Доказ визнається допустимим, якщо він отриманий у порядку, встановленому цим Кодексом (ст. 86 ч.1 КПК України).

Судом, ретельно досліджені подані стороною обвинувачення докази з тим, щоб дослідити зв`язок між цими подіями та діями обвинуваченого безпосередньо в контексті висунутого йому обвинувачення.

Документом є спеціально створений з метою збереження інформації матеріальний об`єкт, який містить зафіксовані за допомогою письмових знаків, звуку, зображення тощо відомості, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження (ст.99 ч.1 КПК України).

З урахуванням положень ст.ст. 84-86 КПК України, винуватість обвинуваченої доводиться наступними письмовими доказами - документами, наданими стороною обвинувачення.

Так, статус обвинуваченої, як судді, зокрема судді Апеляційного суду Автономної Республіки Крим станом на 2014 рік підтверджується даними, що містяться у рішенні Вищої кваліфікаційної комісії суддів України від 04.11.2004 яким ОСОБА_3 , 1954 р.н., яка має вищу юридичну освіту, постановою Верховної ради України в 30.06.1993 № 3343-XII обрана суддею Кримського обласного суду, а Постановою Верховної ради України від 21.01.2001 № 2576-III обрано суддею Алуштинського міського суду Автономної Республіки Крим, маючої стаж на посаді судді 17 років, рекомендовано для обрання суддею апеляційного суду Автономної Республіки Кри безстроково та Постанові Верховної Ради України від 19.05.2005 року № 2584-IV, якою ОСОБА_3 обрано на посаду судді апеляційного суду Автономної Республіки Крим безстроково.

Відповідно до даних, що містяться в листі Вищої кваліфікаційної комісії суддів України від 16.02.2015 за №18-2153/15, ОСОБА_3 не зверталася до Комісії із заявою про переведення до іншого суду на території України. Також згідно даних листа Вищої ради юстиції від 12.01.2015 № 112/о/9-15 із заявою про звільнення за загальни обставинами ОСОБА_14 не зверталась.

Рішенням Вищої ради юстиції від 24.12.2015 №1206/0/15-15 «Про внесення подання Президентові України та до Верховної Ради України про звільнення суддів судів Автономної Республіки Крим в міста Севастополя за порушення присяги та залишення без розгляду рекомендації Вищої кваліфікаційної комісії суддів України стосов судді Судацького міського суду Автономної Республіки Крим ОСОБА_15 », в тому числі щодо ОСОБА_3 , 1954 р.н., яка Постановою Верховної Ради України від 19.05.2005 року № 2584-IV обрана безстроково суддею Апеляційного суду Автономної Республіки Крим, внесено подання до Верховної Ради України про звільнення порушення присяги суддів.

Обставини здійснення ОСОБА_3 правосуддя від імені РФ на території АР Крим без припинення статусу судді Апеляційного суду Автономної Республіки Крим відповідно до законів України, як «судді» незаконно створеного судового органу окупаційної влади «Алуштинского городского суда Республики Крым» та у порушенні законі та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, що виразилось у порушенні вимог ст.ст. 47, 49, 64, 67, 70 та 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, яка набрала чинності для України 03.01.1955 та ст. 85 ч.4 п.а Додатково протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977, що набув чинності для України 25.07.1990, яке полягає у незаконній депортації (видворенні) громадянина України, на підставі незаконних рішень, незаконно створених «судів Республі Крим» за законодавством Російської Федерації, в умовах окупації частини території України, а саме Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, знайшли своє підтвердження під час дослідження в судовому засіданні наступних доказів, наданих стороною обвинувачення.

По епізоду обвинувачення ОСОБА_3 за ч. 1 ст. 111 КК України, наступними письмовими доказами - документами:

- даними ухвали слідчого судді Печерського районного суду м. Києва від 22.08.2016, яким надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування оголошеної у розшук ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , яка згідно повідомлення ДК СБУ від 14.06.2016 № 2/2/8-22047 на даний час постійно перебуває на тимчасово окупован території України - АР Крим;

- даними протоколу огляду інтернет-видань від 17.02.2022, якими проведено огляд сайтів, на яких розміщено інформацію, щодо призначення, перебування на посаді судді незаконно створеного суду - ОСОБА_3 зокрема, інформації, яка міститься на інтернет-сайтах, через пошукову систему «Google Chrom» здійснено пошук інформації посиланням: ІНФОРМАЦІЯ_4, та оглянуто наказ президента рф путіна в.в. указ президента российской федерации от 19.12.2014 № 786 О назначении судей федеральных судов. Так відповідно до тексту наказу, ОСОБА_3 призначено суддею «заместителем председателя Алуштинского городского суда»

- даними протоколу огляду інтернет-видань від 17.02.2022, якими проведено огляд сайтів, на яких розміщено «ФЕДЕАЛЬНЫЙ ЗАКОН от 23 июня 2014 года № 154-ФЗ» О создании судов российской федерации на территориях Республики Крым и города федерального значения Севастополя и о внесении изменений в отдельн законодательный акты российской федерации, зокрема, інформації, яка міститься на інтернет-сайтах, через пошукову систему «Google Chrom» здійснено пошук інформації за посиланням: ІНФОРМАЦІЯ_5, де знайдено повний текст вказаного закону, відповідно до якого наведено перелік судів, що було утворено. В тому числі і т званий "Алуштинский городской суд» «заместителем председателя» якого було призначено ОСОБА_3 ;

- даними листа Вищої кваліфікаційної комісії суддів України від 16.02.2015 за №18-2153/15, із якого слідує, що ОСОБА_3 не зверталася до Комісії із заявою про переведення до іншого суду на території України;

- листа Вищої ради юстиції від 12.01.2015 № 112/о/9-15, згідно якого із заявою про звільнення за загальними обставинами ОСОБА_3 не зверталась;

- даними листа заступника Генерального прокурора України ОСОБА_16 від 25.05.2025, згідно якого Генеральною прокуратурою України проводиться досудове розслідування у кримінальному провадженні №42014000000001732 від 25.12.2014 за ознаками злочинів, передбачених ст.ст. 109 ч. 1, 110 ч. 3, 255 ч. 1 КК України, а саме фактом вчинення у період з лютого 2014 року по цей час громадянами України ОСОБА_16 , ОСОБА_17 , ОСОБА_18 та іншими особами, які виконують функції представників влади різних органів влади на території АР Крим та міста Севастополя, дій з метою зміни меж території України на порушення порядку, встановлено Конституцією України, а також дій, спрямованих на захоплення державної влади на території Автономної Республіки Крим... … Так, після окупації АР Крим Російською Федерацією, у ході досудового розслідування встановлено, що ряд осіб, обіймаючи відповідно до чинного законодавства України посади суддів судів АР Крим та Севастополя, нехтуючи вищевказаними вимогами Конституції і законів України, маючи тривалий стаж роботи суддею, а тому достовірно знаючи про незаконність дій Верховної Ради АР Крим та приєднання території АР Крим до складу Російської Федерації, впродовж березня - квітня 2014 року продовжили свою роботу на посада суддів судів незаконно створеної Республіки Крим, яка у подальшому увійшла до складу Російської Федерації. Указами Президента Російської Федерації зазначені особи призначені на посади суддів незаконно створених судів Республіки Крим та міста Севастополя. Зокрема, указами Президента Російської Федерації від 13.11.2014 №71 «Про призначення суддів федеральних судів» від 19.12.2014 №786, «Про призначення суддів федеральних судів», від 02.01.2015 «Про призначення суддів федеральних судів, про представників Президента Російської Федерації в кваліфікаційних колегіях суб`єктів Російської Федерації та про затвердження складу президії Далекосхідног окружного військового суду» від 16.03.2015 №135 «Про призначення суддів федеральних судів, про представників Президента Російської Федерації в кваліфікаційних колегіях суб`єктів Російської Федерації» на різні посади у незаконно створених судах Республіки Крим та міста Севастополя призначені: ... 27) суддя Апеляційного су АР Крим ОСОБА_3 - заступником голови Алуштинського міськрайонного суду Республіки Крим; ... … Зазначеним судді вчинили дії, що порочать звання судді або підривають авторитет правосуддя, що є підставою для застосування до них дисциплінарного стягнення. Відповідно до ст. 94 Закону України «Про статус суддів судоустрій» дисциплінарне провадження стосовно суддів місцевих та апеляційних судів здійснюється Вищою кваліфікаційною комісією суддів України. У зв`язку з викладеним прошу розглянути вказані факти та прийняти висновок про направлення рекомендацій до Вищої ради юстиції для вирішення питання щодо внесення подан про звільнення судді з посади з підстав порушення присяги;

- даними листа ВККС України від 06.10.2015 № 8вк-4067/15, яким повідомлено, що відкрито дисциплінарну стосовно в тому числі судді апеляційного суду Автономної Республіки Крим ОСОБА_3 ;

- даними, що містяться у рішенні Вищої кваліфікаційної комісії суддів України № 3009/дп-15 від 10.11.2015, яким розглянуто дисциплінарну справу відкриту стосовно в тому числі стосовно судді Апеляційного суду Автономної Республіки Крим ОСОБА_3 , яким вирішено направити до Вищої ради юстиції висновок щодо встановлен ВККСУ фактів, які свідчать про порушення присяги, в тому числі судді Апеляційного суду Автономної Республіки Крим ОСОБА_3 ;

- даними Рішення Вищої ради юстиції від 24.12.2015 №1206/0/15-15 «Про внесення подання Президентові України та до Верховної Ради України про звільнення суддів судів Автономної Республіки Крим в міста Севастополя за порушення присяги та залишення без розгляду рекомендації Вищої кваліфікаційної комісії суддів Украї стосовно судді Судацького міського суду Автономної Республіки Крим ОСОБА_15 », яким в тому числі щодо ОСОБА_3 , 1954 р.н., яка Постановою Верховної Ради України від 19.05.2005 року № 2584-IV обрана безстроково суддею Апеляційного суду Автономної Республіки Крим, внесено подання до Верховної Ради України пр звільнення за порушення присяги суддів;

- даними протоколу огляду інтернет-видань від 07.04.2015, а саме, інформації, яка міститься на інтернет-сайтах, а саме через пошукову систему «Google Chrom» здійснено пошук інформації: адресою: http://www.kremlin.ru. Після відкриття зазначеної інтернет-адреси встановлено, що в ній міститься вкладка «Документи». Відкриття зазначеної вкладки знайдено графу «Банк документів» з приміткою «В графічному форматі». У подальшому здійснено пошук документу за номером 719 та датою прийняття 13.11.2014 (ці реквізити зазначені у зверненні Голови Вище кваліфікаційної комісії суддів України). Пошуком документів за цими реквізитами виявлено Ука Президент Російської Федерації №719 від 13.11.2014 «О назначении судей федеральных судов". Оглядом зазначеного указу встановлено, що ряд суддів судів АР Крим - міста Севастополя призначено на посади до незаконно створених судів Республіки Крим та міста Севастополя у складі Російської Федерації... … Далі здійснено пош документу за номером 786 та датою прийняття 19.12.2014 (ці реквізити зазначені у зверненні Голови Вищої кваліфікаційної комісії суддів України). Пошуком документів за цими реквізитами виявлено Указ Президента Російської Федерації №786 від 19.12.2014 «О назначении судей федеральных судов». Далі здійснено пошук документ за номером 4 та датою прийняття 02.01.2015 (ці реквізити зазначені у звернення Голови Вищої кваліфікаційне комісії суддів України). Пошуком документів за цими реквізитами виявлено Указ Президента Російської Федерації №4 від 02.01.2015 «О назначении судей федеральных судов, о представителях Президента Российско Федерации квалификационных коллегиях судей субъектов Российской Федерации и о утверждении состава президиума Дальневосточного окружного военного суда». Далі здійснено пошук документу за номером 135 та датою прийняття 16.03.2015 та виявлено указ Президента Російської Федерації №135 від 16.03.2015 «О назначени судей федеральных судов и о представителях Президента Российской Федерации в квалификационных коллегиях судей субъектов Российской Федерации». Всього зазначеними вище указами Президента Російської Федерації до судів загальних та арбітражних судів АР Крим та міста Севастополь призначено 348 суддів. В тому числ міститься указ президента російської федерації о назначении судей федеральных судов, яким ОСОБА_19 назначено на 6-летний срок полномочий заместителем председателя Алуштинского городского суда;

- даними протоколу огляду інтернет-видань від 02.02.2015, а саме огляду інформації, яка міститься на інтернет-сайтах посилання на які є у звернення ОСОБА_20 ;

- даними із витягу з ЄРДР № 42016000000002583 від 27.09.2016, згідно короткого викладу фактичних обставин: ряд осіб, обіймаючи відповідно до чинного законодавства України посади суддів судів АР Крим та м. Севастопопя, нехтуючи 1.с1. 5, 72, 73 Конституції України, п.п. 1, 3. 21 ч. 2 ст.9, ч.9 ст. 10 Закону України «Про Верхов Раду Автономної Республіки Крим». Ч. 3 ст. 2, ст. 73, п. 2ч. 1 ст. 85. ст. 132 Конституції України, п. 2 ч.3 ст. 3. ст.ст. 6. 18. 27 Закону України «Про всеукраїнський референдум», ст.ст. 6, 6-1 Закону України «Про всеукраїнський та місцеві референдуми». ст.ст. 1.2, 4, 55. 66. 74 Закону України «Про судоустрій та статус суддів Україн достовірно знаючи про незаконність дій Верховної Ради АР Крим та Севастопольської міської ради, а також приєднання території АР Крим та м. Севастополя до складу Російської Федерації, впродовж березня - квітня 2014 року продовжили свою роботу на посадах суддів судів незаконно створеної Республіки Крим. яка у подальшо увійшла до складу Російської Федерації, чим забезпечили функціонування незаконно створених органів судової влади та сприяли представникам Російської Федерації у проведенні підривної діяльності на території України. Створення та діяльність на території України органу судової влади іноземної держави призвели до посилен заходів тимчасової окупації півострова Крим, забезпечили належне функціонування незаконних органів законодавчої, виконавчої судової влади та правоохоронних органів. Повідомлено про підозру ОСОБА_3 за ч. 1 ст. 111 КК України. Рішення про здійснення спеціального досудового розслідування 22.08.2016;

- даними заяви народного депутата ОСОБА_21 про кримінальні правопорушення передбачені ст.ст. 109,111. 11-2 КК України, згідно якого, він повідомляє про кримінальні правопорушені вчинені щодо нього та громадян України які постійно проживають на тимчасово окупованій території АР Крим окремими особами, громадянами України, так і громадянами чиє громадянство невідоме. Злочинні дії таких осіб спрямовані на насильницьку зміну, повалення конституційного ладу в Україні, захоплення державної влади, державну зраду, позбавлення наданих Конституцією України прав і свобод корінного народу АР Криму - кримських татар, незакон заволодіння власністю держави, громадян, організацій, підприємств України, тощо... … 9. Також є загальновідомим, що окремі судді України власними рішеннями прийнятими іменем України сприяли насильницькій зміні та поваленню конституційного ладу, захопленню державної влади в АР Крим, а в подальшому не зважаючи прийняту присягу вчинили державну зраду, а саме перейшли на сторону держави окупанта, а також продовжують і сьогодні надавали іноземній державі допомогу в проведенні підривної діяльності проти України здійснюючи тиск на її громадян, які містять ознаки кримінальних правопорушень передбачених ст.ст. 109,11 КК України, осіб які перейшли під час анексії (збройного конфлікту) АР Крим...;

- даними листа голови ВККС України ОСОБА_22 , з якого вбачається, що указами Президента Російської Федерації від 13.11.2014 №719, від 19.12.2014 року №786 «Про призначення суддів федеральних судів» та від 02.01.2015 №4 «Про призначення суддів федеральних судів, про представників Президента Російської Федерації кваліфікаційних колегіях суддів суб`єктів Російської Федерації і про затвердження складу президії Далекосхідного окружного військового суду» призначено суддів Автономної Республіки Крим для здійснення правосуддя від імені Російської Федерації. Серед цих суддів 287 осіб раніше були обрані або призначені на посаду суд відповідно до законодавства України та склали присягу судді. Відповідно до частини 2 ст. 9, ч. 1 ст. 19 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважають незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом, а особи, винні у порушенні вимог цього Закону, несуть відповідальність, передбачену законом. Здійснення правосуддя іменем Російської Федерації без припинення статусу судді відповідно до законів України є порушення присяги судді. Крім того, в діях цих суддів вбачаються ознаки кримінального правопорушення, передбаченого ст. 111 Кримінального кодексу України (державна зрада). На підставі ст.ст. 214, 216 КПК України просимо внести відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ознаками кримінального правопорушен передбаченого ст. 111 КК України та розпочати розслідування, в тому числі щодо судді ОСОБА_3 .

По епізоду обвинувачення за ст. 438 ч.1 КК України, наступними письмовими доказами - документами:

- даними із витягу з ЄРДР № 12022010000000058, короткий виклад обставин: представники окупаційної влади АР Крим, в порушення заборони, передбаченої абз. 1 ст. 49 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 р.н., здійснили незаконне видворення ОСОБА_13 за межі тимчасово окупованої території А та м. Севастополя. Що відповідно до ст. 147 Конвенції з серйозним порушенням законів та звичаїв війни про підозру за ч. 1 ст. 438 КК України повідомлено ОСОБА_3 ;

- даними рапортів ст. О/У в ОВС ВКП ГУНП в АР Крим та м. Севастополі ОСОБА_23 , та слідчого СУ ГУНП в АР Крим ОСОБА_24 , згідно якого, в ході проведення оперативно-розшукових заходів було виявлено факт незаконного видворення так званим «суддею Алуштинского городского суда Республики Крым ОСОБА_19 » за ме АР Крим шляхом контрольованого самостійного виїзду ОСОБА_13 ;

- даними протоколу огляду інтернет-видань від 10.02.2022 із додатком постановою 05.05.2015 «судьи Алуштинского городского суду Республики Крым ОСОБА_19 », якою вона прийняла рішення про накладення на ОСОБА_13 адміністративного стягнення у вигляді штрафу у розмірі 2000 російських рублів та адміністративно видворення за межі РФ (Криму) шляхом контрольованого самостійного виїзду за межі РФ (Криму);

- даними протоколу огляду інтернет-видань від 15.06.2022 і здодатком постановами «судьи Алуштинского городского суду Республики Крым ОСОБА_19 », якими вона видворила трьох осіб, в тому числі наклала стягнення ОСОБА_13 адміністративного стягнення у вигляді штрафу у розмірі 2000 російських рублів та адміністративно видворення за межі РФ (Криму) шляхом контрольованого самостійного виїзду за межі РФ (Криму);

- даними відповідь з секретаріату ВРП від 31.05.2022 № 2624/о/9-22 згідно якої суддю апеляційного суду Автономної Республіки Крим ОСОБА_3 звільнено з посади у зв`язку із порушенням присяги судді постановою Верховної Ради України від 19.04.2016 № 1122/2016 «Про звільнення суддів» та витяг № 47;

- даними рапорту ст. о/у ОВС ВКП ГУНП в АР Крим та м. Севастополі ОСОБА_25 , про те, що ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , суддя так званого Алуштинського міського суду Республіки Крим. За даними обліками НПУ значиться у розшуку. На теперішній час ОСОБА_3 знаходиться у відставці згідно мережі інтернет (сайт «суд россии»);

- даними заяви ОСОБА_26 про визнання його потерпілим у кримінальному провадженні за № 12022010000000006 від 09.02.2022 за ознаками кримінального правопорушення передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України;

- даними свідоцтва про зміну імені, згідно якого ОСОБА_13 , ІНФОРМАЦІЯ_2 після державної реєстрації зміни імені - ОСОБА_26 ;

- даними ГЦОІ ДПСУ, згідно яких ОСОБА_27 перетинав державний кордон, 27.07.2019 перетнув пункт пропуску як пішохід у ППр КПВВ ОСОБА_28);

- даними протоколу огляду від 16.06.2022, яким оглянуто сайт «судьи россии», де міститься інформація, що суддя ОСОБА_3 суддя Алуштинського міського суду Респудбіки Крим у відставці;

- даними, що містяться у листі заступника начальника ГУ-начальника 1 управління ОСОБА_29 , про те що в ході здійснення оперативно службової діяльності, за напрямом контррозвідувального забезпечення органів судової влади отримано дані про вчинення громадянином України кримінального правопорушення передбаченого ч. 1 438КК України «Порушення законів та звичаїв війни», що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України та виразилось у порушенні вимог ст.ст. 47, 49, 64, 67, 70 та 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та п. а ст. 4 Додаткового протоколу Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977.

Зокрема, указом президента російської федерації путіна в.в. від 19.12.2014 № 786 діюча суддя судової гілки влади України, громадянка України ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 (уродженка росії, останнє відоме місце проживання (реєстрації): АДРЕСА_1), будучи обраною суддею апеляційного суду Автономної Республіки Крим, свідомо умисно, порушуючи вимоги Конституції і законів України, всупереч присязі судді, за власною згодою та бажанням була призначена на посаду «заместителя председателя Алуштинского городского суда Республики Крым».

Достовірно знаючи про тимчасову окупацію Російською Федерацією території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя внаслідок збройної агресії Російської Федерації з з 20.02.2014, діюча суддя судової гілки влади України ОСОБА_3 , усвідомлюючи, що так званий «Алуштинский городской суд Республики Крым» відповідно положень ст. 64 Конвенції є незаконно створеним органом, приступила до виконання своїх безпосередніх обов`язків в складі вказаного органу.

З метою переслідування цивільного населення Автономної Республіки Крим, невстановлені представники окупаційних силових структур з числа невстановлених досудовим слідством правоохоронних органів так званої «Республіки Крим», склав стосовно ОСОБА_13 , «протокол об административном правонарушении» у зв`язку «порушенням» останнім «режима пребывания на территории Российской Федерации, выразившийся в отсутствии документов, подтверждающих право на пребывание (проживание) в Российской Федерации и уклонение от выезда с территории Российской Федерации по истечению срока пребывания», хоча жодні додаткові дозволи РФ ч інші документи для проживання на ТОТ АР Крим та м. Севастополь за національним законодавством України та нормами міжнародного гуманітарного права вищевказаним громадянам України не потрібні.

У подальшому, незаконно призначений у незаконно створений судовий орган на посаду «заместителя председателя Алуштинского городского суда Республики Крым» ОСОБА_3 незаконно на підставі ст. 18.8 ч. 1.1 КоАП РФ, керуючись ст. 29.9 КоАП РФ. перебуваючи в приміщенні «Алуштинского городского суда Республики Крым що розташований за адресою: ТОТ АР Крим, м. Алушта, вул. Леніна, буд. 23, своїм незаконним рішенням №5-756/2016 від 05.05.2015, грубо порушуючи вимоги українського та міжнародного гуманітарного права, призначив ОСОБА_13 «покарання» (адміністративне стягнення) у виді штрафу у розмірі 2 000 російських рублів адміністративне видворення за межі РФ шляхом примусового адміністративного видворення/виїзду за межі РФ;

- даними особової картки відносно ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , РНОКПП НОМЕР_1 , уродженка російської федерації, місце проживання/перебування: АДРЕСА_2 , паспорт громадянина України НОМЕР_2 , виданий Железнодорожним РВ Сімферопольського МУ ГУ МВС України в Криму, паспорт для виїзду за кордон ном НОМЕР_3 , дата видачі 30.07.2009, дійсний до 30.07.2019, орган видачі 0117;

- даними витягу з армор, згідно яких ОСОБА_3 перебуває у розшуку;

- даними ухвали слідчого судді Голосіївського районного суду м. Києва від 08.08.2016, яким надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування оголошеної у розшук ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , яка переховується на ТОТ АР Крим

Прокурором також долучено у судовому засіданні процесуальні документи, складені під час проведення досудового розслідування, на підтвердження законності вчинення процесуальних дій та прийняття процесуальних рішень.

Всі перелічені джерела інформації необхідно оцінювати за правилами документа (ст. 99 КПК України), а відомості, що вони містять, визнати належними та допустимими. Враховуючи цілковиту узгодженість між собою вказаних доказів за змістом, їх єдність та взаємозв`язок за часом та характером подій, необхідно визнати наведені проаналізовані вище документовані дані про діяльність ОСОБА_3 як «судді» окупаційних органів влади РФ достовірними доказами обвинувачення, а тому покласти в основу обвинувального вироку.

Протокол допиту потерпілого ОСОБА_30 , ІНФОРМАЦІЯ_3 , який пропав без вісти, судом не приймається, оскільки за висновками Верховного Суду (постанови від 22.10.2021 у справі № 487/5684/19, від 13.03.2025 у справі № 192/857/19) показання померлого свідка, надані під час досудового

Суд за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінюючи кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів - з точки зору достатності та взаємозв`язку д прийняття відповідного процесуального рішення в такій конкретній ситуації враховує.

Зокрема в першу чергу суд звертає увагу на особливості доказування в кримінальному процесі.

При вирішенні питання щодо достатності встановлених під час змагального судового розгляду доказів для визнання особи винуватою суди мають керуватися стандартом доведення (стандартом переконання).

Верховний Суд звернув увагу, що стандарт доведення поза розумним сумнівом означає, що сукупність обставин справи, встановлена під час судового розгляду, виключає будь-яке інше розумне пояснення події, яка є предметом судового розгляду, крім того, що інкримінований злочин був вчинений і обвинувачений є винним у вчинен цього злочину.

Поза розумним сумнівом має бути доведений кожний з елементів, які є важливими для правової кваліфікації діяння: як тих, що утворюють об`єктивну сторону діяння, так і тих, що визначають його суб`єктивну сторону.

Це питання має бути вирішено на підставі безстороннього та неупередженого аналізу наданих сторонами обвинувачення і захисту допустимих доказів, які свідчать за чи проти тієї або іншої версії подій.

Обов`язок всебічного і неупередженого дослідження судом усіх обставин справи у цьому контексті означає, що для того, щоб визнати винуватість доведеною поза розумним сумнівом, версія обвинувачення має пояснювати всі встановлені судом обставини, що мають відношення до події, яка є предметом судового розгляду.

Повно, всесторонньо, об`єктивно проаналізувавши й оцінивши кожний доказ із точки зору належності, допустимості і достовірності, а сукупність зібраних доказів - з точки зору достатності та взаємозв`язку для ухвалення обвинувального вироку у даному кримінальному провадженні, враховуючи, що дане провадження в цілому справедливим, порушень кримінального процесуального закону під час досудового розслідування допущено не було, та дотримуючись загальних засад кримінального провадження, суд дійшов висновку про обґрунтованість висунутого проти ОСОБА_3 кримінального обвинувачення та доведеність стороною обвинувачення у хо судового розгляду її винуватості у вчиненні інкримінованих кримінальних правопорушень.

Суд, вважає доведеним, що ОСОБА_3 , будучи суддею та відповідно до Постанови Верховної Ради України № 2584-IV від 19.05.2005 займаючи посаду судді апеляційного суду АР Крим, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань, життєвого та професійного досвіду, починаючи з березня 2014 року не склала своїх повноваже судді та не вчинила жодних дій для звільнення її з посади судді. ОСОБА_3 починаючи з березня 2014 року продовжила роботу у складі незаконного органу судової влади російської федерації, внаслідок чого була призначена на посаду заступника голови так званого «Алуштинського городського суда», та здійснювала «правосуддя» окупованій території України від імені іноземної держави - рф, керуючись її матеріальним та процесуальним правом, тим самим прийняв на себе на окупованій території України повноваження судді іншої держави - рф, яка окупувала та незаконно анексувала цю територію; здійснення ОСОБА_3 за таких умов «правосуддя» від імені р свідчить про порушення нею вимог ст. 65 Конституції України, присяги судді, оскільки забезпечувало становлення та зміцнення окупаційної влади РФ шляхом утворення та функціонування незаконно створених окупаційних органів судової влади РФ на окупованій території України, виконання функцій представника окупаційної судов влади РФ з метою недопущення контролю української влади на території АР Крим, а відтак надання ним допомоги РФ в проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітетові та територіальній цілісності України.

Таким чином, ОСОБА_3 будучи громадянкою України, маючи достатній рівень спеціальних знань і життєвого досвіду, що підтверджується її кваліфікаційним рівнем підготовки в галузі права як судді, використовуючи під час здійснення «правосуддя» від імені рф власні теоретичні знання і практичні навички, здійснювала правосуд від імені рф.

На свідомий і добровільний характер дій ОСОБА_31 з надання допомоги рф в проведенні підривної діяльності на шкоду суверенітетові та територіальної цілісності України, вказує сам характер таких дій, їх послідовність, тривалість у часі та динаміка розвитку. Так, ОСОБА_3 не склала своїх повноважень судді апеляційного су Автономної Республіки Крим, як суддя не вчиняла жодних дій у зв`язку із своєю мовчазною згодою на автоматичне набуття по факту громадянства іншої країни, а продовжувала здійснювати «правосуддя» як «суддя Алуштинського городского суда» керуючись при цьому матеріальним та процесуальним правом іноземної держави.

Суд зауважує, що припинення повноважень ОСОБА_3 , як судді системи судів загальної юрисдикції України, відбулось саме внаслідок порушення нею законодавства України.

Отже, дії ОСОБА_3 яка будучи громадянкою України та суддею апеляційного суду Автономної Республіки Крим, починаючи з березня 2014 року забезпечила становлення та зміцнення окупаційної влади рф шляхом безпосередньої участі в утворенні та функціонуванні незаконно створених окупаційних органів судової влади рф окупованій території України (АР Крим), виконання функцій представника окупаційної судової влади рф з метою недопущення контролю української влади на території АР Крим, надавши цим допомогу РФ в проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітетові та територіальній цілісності України, суд кваліфікує ст. 111 ч. 1 КК України (в ред. від 05.04.2001 № 2341-III), як державну зраду, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові та територіальній цілісності України: надання іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Судом вказана редакція статті, яка діяла на момент вчинення кримінального правопорушення, в редакції Закону від 05.04.2001 № 2341-III, оскільки після вчинення кримінального правопорушення, змінювалась як диспозиція, так і санкція в бік погіршення правового становища особи, а саме було посилено кримінальну відповідальність

Крім того, ОСОБА_3 , будучи наділений окупаційною владою повноваженнями «судді», незаконно створеного «Алуштинского городского суда», діючи умисно, всупереч вимогам ст.ст. 2, 47, 49 Конвенції (IV) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 (далі по тексту Конвенція (IV), достовірно знаючи, що внаслід збройної агресії Російською Федерацією тимчасово окуповано територію Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, розглядала справи про адміністративні правопорушення, відповідальність за яке передбачена ст. 18.8 ч. 1.1 Кодексу про адміністративні правопорушення Російської Федерації, а саме порушення правил в`їзду а перебування на території Російської Федерації.

Будучи професійним суддею, який досконало володіє чинним законодавством України, частиною якого є чинні міжнародні договори, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, ОСОБА_3 розуміла, що вказані громадяни відповідно до ст. 3 Конвенції (IV) перебувають під захистом як громадяни України, щ проживають на тимчасово окупованій Російською Федерацією території України.

Незважаючи на це, а також те, що згідно зі ст. 47 Конвенції (IV) жодні додаткові дозволи рф чи інші документи для проживання на ТОТ АР Крим та м. Севастополь за національним законодавством України та нормами міжнародного гуманітарного права громадянам України не потрібні та, що дані особи, що перебувають під захист Конвенції не можуть бути позбавлені, у будь-якому випадку або будь-яким способом, переваг цієї Конвенції, ОСОБА_3 діючи умисно з метою примусового переміщення, за результатами розгляду вказаних протоколів про адміністративне правопорушення, визнавала громадян України винними та призначала адміністративні видворен за межі рф (Криму).

Таким чином, дії ОСОБА_3 , який будучи громадянкою України та суддею апеляційного суду Автономної Республіки Крим, кваліфікує за ст. 438 ч. 1 КК України, як порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України.

Порушень процесуального закону щодо відкриття кримінального провадження, його руху, повноважень сторони обвинувачення на всіх стадіях процесу судом не виявлено.

Об`єднане кримінальне провадження за обвинувальними актами №№ 42016000000002583 від 27.09.2016 та 12022010000000058 від 19.08.2022 стосовно обвинуваченої ОСОБА_3 розглянуто з дотриманням правил підсудності.

Доводи сторони захисту щодо того, що перехід на бік ворога ОСОБА_3 у виді свідомого, добровільного й без примусу подання ОСОБА_3 документів для отримання громадянства рф та зайняття посади судді цієї країни є такими, що ґрунтуються на припущенні, та того, що ОСОБА_19 не могла впливати або зменшити ступі небезпеки, яка виражалась у вигляді: жорстокого поводження та незаконних затримань; поширенні законодавства рф на територію Криму в результаті чого, з 27.02.2014 суди, які діють на півострові, не можуть вважатись такими, що встановлені законом; незаконного автоматичного нав`язання російського громадянства; експропріац майна цивільних осіб та приватних підприємств; обмеження пересування між АРК та материковою частиною України в результаті фактичного перетворення рф адміністративного розмежування на кордон (між росією та Україною), що виключає кримінальну відповідальність (ст. 39 КК України) спростовуються дослідженими доказами сукупності.

ОСОБА_3 , будучи громадянкою України та суддею апеляційного суду Автономної Республіки Крим, мала достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення нею фактів активної підривної діяльності РФ проти України шляхом окупації та подальшої анексії території України в АР Крим, доводить об`єктивними даними про її кваліфікаційний рівень підготовки як судді України, який дозволяв їй здійснювати тривалий час правосуддя в суді апеляційної інстанції з функціями контролю за законністю рішень судів першої інстанції.

На свідомий і добровільний характер дій ОСОБА_3 з надання нею допомоги РФ в проведенні підривної діяльності на шкоду суверенітетові, територіальної цілісності та незалежності України, вказує сам характер таких дій, їх послідовність, тривалість у часі та динаміка розвитку.

ОСОБА_3 не звільнилась у встановленому законом порядку, прийняла громадянство держави окупанта та добровільно від її імені здійснювала «правосуддя» у незаконно створеному суді, при цьому виносячи рішення в порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких нада Верховною Радою України, зокрема незаконно депортувала (видворяла) громадян України, в тому числі ОСОБА_13 .

Мотиви вчинених ОСОБА_3 судом не встановлені, але вони не впливають на кваліфікацію діяння.

Згідно ст. 8 КПК України кримінальне провадження здійснюється з дотриманням принципу верховенства права, відповідно до якої людини, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

Відповідно до норм ст. 50 ч. 2 КК України особі, яка вчинила кримінальні правопорушення, має бути призначено покарання, необхідне й достатнє для її виправлення, а також запобіганню вчиненню нових кримінальних правопорушень.

Дотримання загальних засад призначення покарання на підставі ст.ст. 50, 65 КК України є гарантією обрання винній особі необхідного й доцільного заходу примусу, який би ґрунтувався на засадах законності, гуманізму, індивідуалізації та сприяв досягненню справедливого балансу між правами і свободами людини та захистом інтерес держави й суспільства.

При призначені покарання ОСОБА_3 , суд, згідно з вимогами ст. 65 КК України, враховує ступінь тяжкості вчинених кримінальних правопорушень - обвинувачена вчинила особливо тяжкі злочини, її ставлення до вчиненого, яка свідомо розірвавши всі правові стосунки з державою, яка надала їй право діяти від її імені, а також дані про особу, яка раніше не судима.

Обставин, які пом`якшують покарання, згідно ст. 66 КК України, та обтяжують покарання, згідно ст. 67 КК України, під час судового розгляду не встановлено.

Водночас, в контексті тяжкості вчинених обвинуваченою кримінальних правопорушень, суд, бере до уваги і загальну обстановку на території АР Крим, в якій вимушено опинилися громадяни України внаслідок збройної агресії з боку РФ, швидкоплинність якої забезпечила в короткі строки повну окупацію цієї території України подальшу незаконну анексію іноземною державою.

З урахуванням наведеного, конкретних обставин справи, ступені тяжкості вчинених кримінальних правопорушень, особи винного, суд приходить до висновку, що необхідним й достатнім для виправлення і запобігання вчинення обвинуваченою ОСОБА_3 нових кримінальних правопорушень буде покарання у виді позбавлення волі н строк в межах санкцій частин статей, за якими кваліфіковані її діяння - ч. 1 ст. 111 (в ред. від 05.04.2001 №2341-III), ч. 1 ст. 438 КК України, із застосуванням вимог ст. 70 ч. 1 КК України.

Відповідно до ст. 59 ч. 2 КК України конфіскація майна встановлюється за тяжкі та особливо тяжкі корисливі злочини і може бути призначена лише у випадках спеціально передбачених в Особливій частині цього Кодексу.

Враховуючи ступінь тяжкості вчинених кримінальних правопорушень, їх тривалості, а також дані про особу обвинуваченої, яка на час вчинення нею кримінальних правопорушень мала високий статус носія судової влади, суд вважає за необхідне призначити ОСОБА_3 додаткове покарання у виді конфіскації всього належного їй майна.

Цивільний позов у об`єднаному кримінальному провадженні не пред`являвся. Речові докази та процесуальні витрати, в об`єднаному кримінальному провадженні відсутні.

На підставі викладеного, керуючись ч. 3 ст. 323, ст. 368, 373-376 КПК України, суд,

ухвалив:

ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , визнати винуватим у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ст.ст. 111 ч. 1 (в ред. від 05.04.2001 № 2341-III), 438 ч. 1 КК України, та призначити йому покарання:

- за ч. 1 ст. 111 КК України (в ред. від 05.04.2001 № 2341-III) у виді позбавлення волі на строк 12 (дванадцять) років з конфіскацією всього належного їй на праві власності майна;

- за ч. 1 ст. 438 КК України у виді позбавлення волі на строк 11 (одинадцять) років.

Згідно ч 1 ст. 70 КК України, за сукупністю кримінальних правопорушень, шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим, остаточно призначити ОСОБА_3 покарання у виді позбавлення волі на строк 12 (дванадцять) років з конфіскацією всього належного їй на праві власності майна.

Строк відбування покарання з дня її затримання під час приведення вироку до виконання.

Вирок суду набирає законної сили після закінчення строку на подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано. Вирок може бути оскаржений в апеляційному порядку з підстав, передбачених статтею 395 КПК України, до Київського апеляційного суду через Голосіївський районний суд м. Києва шляхом подачі апеляц протягом тридцяти днів з моменту його проголошення.

Якщо апеляційну скаргу подано обвинуваченим, щодо якої судом ухвалено вирок за результатами спеціального судового провадження, суд поновлює строк за умови надання обвинуваченим підтвердження наявності поважних причин, передбачених ст.138 КПК України, та надсилає апеляційну скаргу разом із матеріалами кримінально провадження до суду апеляційної інстанції з дотриманням правил, передбачених ст. 399 КПК України.

Копія вироку, яка підлягає врученню обвинуваченій, вручається захиснику, а інформація про вирок суду підлягає опублікуванню у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження згідно з положеннями статті 297-5 КПК України та на офіційному веб-сайті суду.

Суддя ОСОБА_1